

#várakozásban

Elment... Újra eltávozott. Kevésbé tragikusan, mint nagypénteken, de nem kisebb drámaisággal. Nem csodálkozom, hogy barátai szeme az égre szegeződött... hogy talán szerették volna megragadni a lábát és visszahúzni őt a tapintható valóságba...

Elképzelem övéit, azokat a nőket és férfiakat, akik éveken át követték őt, és miután gyászuk örömmre fordult, némiképp ismét magukra maradtak. Vajon mi minden járta át szívüket?

Majd felteszem magamnak a kérdést: Mi játszódik le az én szívemben, amikor elhagy a Jelenlét érzékelhetősége? Mit teszek ilyenkor? Merre nézek?...

Aztán elkezdődött a várakozás a Vigasztalóra, a Bátorítóra, a Megvilágosítóra... Szeretet Lelkére, akit Jézus megígért már első távozásakor.

Hogyan sóvárgok én a Lélek eljövételére? Miként hívom őt ezekben a napokban?

Az átmeneti idők szent idők. Nehezek, de gyümölcsözőek... Gyümölcsözőek és mégis nehezek... Elhiszem-e azt, hogy amint a távozó Jézus mondta, valóban jobb ez így nekünk, és érzem-e azt, hogy mennyire bízik bennünk, bennem, amikor azt mondja: "Vegyétek a Lelket és menjetek, immár ti vagytok Öromhírem hordozói!"

Silvia sa

(Evangéliumi rész: Mk 16,15-20, képforrás: Wikimedia Commons/Nheyob)

